

ת"פ 31263/08/14 - יעקב טאקטוק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31263-08-14 מדינת ישראל נ' טאקטוק (אחר/נוסף)

לפני	כבוד השופט הבכיר מרדכי כדורי
מבקש	יעקב טאקטוק
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשת ההגנה להבאת ראיות נוספות.

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והתפרעות. על פי המפורט בהכרעת הדין, ביום 19/8/2014 התפרעו מפגינים חרדים בירושלים. במהלך ההתפרעות הובערו פחי אשפה, נחסם כביש ויודו אבנים לעבר כוחות ביטחון. הנאשם השתתף בהתפרעות ויידה אבן לעבר שוטרים.

2. ההגנה מבקשת להגיש עתה שש ראיות נוספות: הודעות שמסרו במשטרה קצין המשטרה פקד אמיר בן קיקי (להלן: "אמיר") והשוטר רס"ל שמואל דהן (להלן: "שמואל"), צילום וידאו של המשטרה ממועד ההתפרעות, תיעוד רשת הקשר המשטרתי שיימסר על ידי המאשימה, מדידה של המרחק בין מקום עמידתו של שמואל למקום בו עמד הנאשם וצילומי וידאו וסטילס של מקום האירוע.

לסברת הסנגור, הגשת הראיות עתה עשויה להפוך את הקערה על פיה ולהביא לזיכוי של הנאשם. לטענתו, לא היתה לנאשם יכולת להגיש את הראיות לפני הכרעת הדין, שכן עיקרן תולדה של דברים בלתי צפויים שמסרו עדי התביעה בעדותם בבית המשפט. מכל מקום, גם אם עמדה לנאשם האפשרות להגיש את הראיות במועדן, הרי שאין בכך כדי להפקיע את יכולתו להגישן בהמשך, לנוכח הסיכוי שיביאו לשינוי תוצאת המשפט.

3. המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענתה, הכרעת הדין ניתנה לאחר שנשמעו ראיות הצדדים. במהלך הדיון היה הנאשם מיוצג, והיה באפשרותו להגיש את הראיות קודם הכרעת הדין. בקשת ההגנה באה לעולם כניסיון לערוך מקצה שיפורים, בעקבות הכרעת הדין המרשיעה וחילופי סנגורים. מכל מקום, אין בראיות הנוספות כדי לשנות מתוצאת הכרעת הדין.

4. כפי שנקבע בפסיקה, הליך של הבאת ראיות נוספות הינו חריג לסדר הדין המקובל, קל וחומר כאשר מדובר בשלב שלאחר מתן הכרעת הדין (ע"פ 5874/00 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(4) 249, 254). בדונו בבקשה להגשת ראיות נוספות לאחר שניתנה הכרעת הדין על בית המשפט לשקול שיקולים דומים לאלה המנחים בית המשפט של ערעור בדיון בבקשה להגשת ראיות נוספות בשלב הערעור (שם, 259). השיקולים המנחים העיקריים הינם: ראשית, אם הראיות המבוקשות היו בהישג ידו של המבקש בעת הדיון בערכאה הראשונה; שנית, קיומו של אינטרס סופיות הדיון ושלישית, טיבן של הראיות שהגשתן מתבקשת, והסיכוי כי הבאתן תביא לשינוי תוצאת המשפט (שם, 257). יודגש כי אין די להצביע על קיומו של **סיכוי כלשהו** לכך שהראיות הנוספות ישנו את תוצאת המשפט. על המבקש להגיש ראיות חדשות מוטל נטל להוכיח כי קיים **סיכוי ממשי** לשינוי התוצאה, כשלנוכח חריגות ההליך, נטל זה הוא גבוה במיוחד (ע"פ 9447/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל** 2/2/2014, בפסקה 21 לפסה"ד).

בהתאם לאמור תיבחן להלן בקשת ההגנה.

5. נגישות ההגנה לראיות קודם הכרעת הדין: כל הראיות הנספות אותן מבקשת ההגנה להגיש היו בידה ממש או בהישג ידה קודם שנשמעו ראיות הצדדים. כך, הודעותיהם של אמיר ושמואל וצילום הווידאו של המשטרה הינם חלק מחומר הראיות שעמד לעיונה של ההגנה מבעוד מועד. הודעות השוטרים היו בידי ההגנה בפועל, ותוכן היה ידוע לה היטב (ראו עמ' 3 לפרו' בש' 20 - 21, עמ' 6 ש' 15 - 16, עמ' 9 ש' 25). תיעוד רשת הקשר בוצע כמובן בזמן אמת, עוד במועד האירוע, ולא לאחר הכרעת הדין. לא היתה מניעה אפוא כי תיעוד זה יתבקש על ידי ההגנה, במסגרת הדיונית הקבועה לכך, זמן מספיק קודם מועד הראיות. צילומים של הזירה ומדידות של מרחקים בה יכלו להיעשות על ידי ההגנה בנקל זמן רב קודם שנשמעו הראיות.

אין מדובר אפוא בראיות שבאו לעולם רק לאחר שנתנה הכרעת הדין, או שדבר קיומן נודע להגנה רק במועד זה. הנאשם אף לא סיפק הסבר מתקבל על הדעת לכך שלא הגיש את הראיות הנוספות בשלב ההוכחות. אין ממש בטענת ההגנה כי לא ניתן היה לצפות מה יעידו עדי התביעה, שכן בדיוק לצורך זה נגבו מהעדים הודעות, אשר עמדו לעיון ההגנה (ראו יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני (א) 973 (2009)). ככלל מקרה אחר עמדה להגנה אפשרות לעמת את העדים עם גרסתם במשטרה, וכך אף נעשה על ידה בפועל (עמ' 6 לפרו' ש' 15 - 16, עמ' 9 ש' 25) די בכך כדי לדחות את הבקשה להגשת ראיות נוספות בשלב זה (רע"פ 346/14 **מרדינר נ' מדינת ישראל** 18/10/2015 בפסקה 34 לפסה"ד, ע"פ 1641/13 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** 31/12/2014, בפסקה 14 לפסה"ד, ע"פ 9447/12 הנ"ל, בפסקה 20 לפסה"ד).

למעלה מן הצורך ולשם שלמות התמונה בלבד, ייבחנו להלן השקולים העיקריים הנוספים הרלבנטיים לצורך העניין.

6. אינטרס סופיות הדיון: ככל שההליך השיפוטי מצוי בשלב מתקדם יותר לקראת סופיותו, כך תהא נדירה יותר הסכמת בית המשפט להבאת הראיות הנוספות (רע"פ 5874/00 הנ"ל, 259). בענייננו, הכרעת

הדין ניתנה ביום 22/4/2015. לנוכח עמדתה העונשית של המאשימה וקיומה של חובת תסקיר, נקבע התיק לטיעונים לעונש ליום 23/11/2015. מאחר שלא נערך תסקיר עד מועד זה, כפי הנראה בשל מחדל משותף של הנאשם ושירות המבחן (ראו החלטה מיום 18/11/2015 והודעת ההגנה מיום 19/11/2015), נדחו הטיעונים לעונש ליום 22/2/2016. רק ביום 21/2/2016, יום אחד בלבד קודם המועד שנקבע לטיעונים לעונש וכ-10 חודשים(!) לאחר מתן הכרעת הדין, הגיש הנאשם את בקשתו להבאת ראיות נוספות. השלב המאוחר בו הוגשה הבקשה מעצים את משקלו של אינטרס סופיות הדין נגד קבלת הבקשה.

7. קיומו של סיכוי ממשי לכך שהראיות שהגשתן מתבקשת יביאו לשינוי התוצאה: כעולה מהכרעת הדין, היא מבוססת בעיקרה על אמינותו של שמואל ומהימנות גרסתו, אל מול חולשת גרסתו הכבושה של הנאשם ועד ההגנה מטעמו. כפי שיפורט להלן, נראה כי הראיות שהגשתן מתבקשת אינן בעלות פוטנציאל ממשי לשינוי מסקנות הכרעת הדין.

א. אמיר מסר בעדותו בבית המשפט עובדות ביחס להתפרעות ולמהומות במועד האירוע, ולא בהתייחס למעשיו של הנאשם באופן ממוקד. המידע בנוגע ליידוי אבן על ידי הנאשם לא היה מצוי בידיעתו האישית, אלא מפי השמועה (עמ' 11 לפרו' ש' 2 - 3). בהתאם לכך, לא ניתן משקל בהכרעת הדין לגרסתו של אמיר בכל הנוגע ליידוי האבן על ידי הנאשם.

על פי דבריו של אמיר בעדותו, ההפגנה החלה בכיכר השבת, וגלשה לרחובות סמוכים (עמ' 10 לפרו' ש' 20). גם אם אמיר מסר בהודעתו במשטרה כי הפרות הסדר התרחשו בצומת שמואל הנביא ובצומת בר אילן, כנטען על ידי ההגנה, אין בכך כדי לשלול את גרסתו בדבר גלישת המהומות לרחובות סמוכים, וודאי שלא את גרסתו של שמואל בדבר ההתרחשויות ברחוב משה זקס, בסמוך לכיכר.

לא למותר לציין כי הנאשם ועד ההגנה מטעמו העידו על נוכחותם של מפגינים במקום והימצאותם של פחים על הכביש (עמ' 13 לפרו' ש' 1, עמ' 14 לפרו' ש' 14, עמ' 16 לפרו' ש' 27 - 28, עמ' 17 לפרו' ש' 1).

ב. שמואל העיד כי הצוות שלו נקרא למקום בשל שריפת פחים (עמ' 5 ש' 16). היעדרה הנטען של עובדה זו מהודעותיו במשטרה אינה בעלת חשיבות יתרה. ראשית, אמיר העיד על כך שהפרות הסדר כללו הצתת פחים (עמ' 10 לפרו' ש' 21). שנית, הנאשם נדרש בחקירתו הנגדית לגרסת המאשימה בדבר הצתת פחי אשפה, ולא שלל אותה (עמ' 14 לפרו' ש' 15 - 16).

ג. גם אם צילומי הווידאו שביצעה המשטרה צולמו ברחובות סמוכים, כנטען על ידי ההגנה, אין בכך כדי לשלול את גרסת המאשימה בדבר ההתרחשויות במקום האירוע.

ד. לא נטען על ידי ההגנה כי הקלטת רשת הקשר של המשטרה מפריכה את גרסת המאשימה, אלא כי "יש לה חשיבות עליונה". ככל שלסברת ההגנה קיימת ראייה בעלת חשיבות עליה להגישה במהלך הראיות, לא לאחר הכרעת הדין. ציפייה או תקווה כי יהיה בתוכנה של ראייה כדי לסייע להגנה אינן מספיקות על מנת לאפשר את הגשתה בשלב זה של הדיון.

ה. שמואל עומת בחקירתו הנגדית עם דבריו בהודעתו במשטרה בדבר טיבה של התאורה במקום האירוע (עמ' 6 לפר' ש' 12 - 19). אין אפוא חידוש בטענת ההגנה בעניין זה בבקשתה שלפניי.

ו. שמואל מסר בעדותו כי המרחק בין מקום התצפית למרפסת היה "3 - 4 מטר" (ולא 3 מטרים כנטען בבקשה, ראו: עמ' 6 לפר' ש' 10 - 11, עמ' 8 ש' 7 - 8). מכל מקום, עולה מעדותו בבירור כי מדובר בהערכה בלבד (עמ' 8 לפר' ש' 4, 14). לנוכח טיב הזיהוי שלו את הנאשם, אין משמעות יתרה לטענת ההגנה כי מדובר במרחק של 20 מטר, גם אם יש בה ממש.

ההגנה לא הרימה אפוא את הנטל המוגבר המוטל עליה להצביע על כך שקיים סיכוי ממשי לשינוי התוצאה.

8. עובר לחתימת ההחלטה הגישה ההגנה "תוספת לבקשה להבאת ראיות נוספות". בבקשה זו מתבקשת הגשת ראייה נוספת, חוות דעת של מומחה, אשר על פי הנטען בדק את המרחקים בין "נקודות חשובות" בזירת האירוע ומדד את עוצמת התאורה והזוויות שבהן מתנתק קשר העין. לטענת ההגנה, חוות הדעת סותרת את טענותיו של שמואל "אחת לאחת".

בחינת הדברים מלמדת כי דינה של חוות דעת המומחה שהגשתה מתבקשת דומה לדיון של הראיות האחרות:

א. חוות הדעת האמורה היתה בהישג ידה של ההגנה, ולא היתה מניעה לכך שהיא תוגש בשלב הראיות, קודם הכרעת הדין. כאמור, די בכך כדי לדחות את הבקשה.

ב. שיקול סופיות הדיון מתחזק ביחס לראיה זו, לנוכח חלוף למעלה מחודש ימים מאז הוגשה הבקשה הראשונה.

ג. לא הוכח ואין בסיס להניח כי חוות דעת כאמור תביא לשינוי התוצאה. הבקשה אינה מפרטת כיצד ועל בסיס אלו נתונים נבדקו הנתונים בזירה עתה, מדוע יש בהם ללמד על מצב הדברים כפי שהיה במועד האירוע, באיזה אופן סותרת חוות הדעת את גרסתו של שמואל, ומדוע יש בה כדי להפריך את גרסתו. בנוסף, וזהו העיקר, כפי שנזכר לעיל, הכרעת הדין אינה מבוססת רק על אמינותו של שמואל ומהימנות גרסתו, אלא גם על חולשת גרסתו הכבושה של הנאשם וגרסתו של עד ההגנה מטעמו.

9. העולה מן האמור הוא כי לא מתקיימים איזה מן התנאים הנדרשים על מנת להצדיק חריגה מסדרי הדין המקובלים ולאפשר להגנה להגיש ראיות נוספות בשלב זה. לפיכך, הבקשה להגשת ראיות נוספות, על התוספת שבה, נדחית.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשע"ו, 28 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.